

Föräldrar, ja dessa föräldrar.

- Varför skall det vara så himla svårt? Fattar du inte att det bara är att springa fram och hoppa!

Eller,

- Äh, de var väl ingenting att gnälla för? Upp igen, det är din tur nästa, var nu duktig så att mamma och pappa kan vara stolta över dig.

Det här är bara några av alla kommentarer jag har hört när jag har besökt olika tävlingsplatser. Föräldrar som inte ens frågar sina barn hur det har gått då dom skadat sig utan bara tänker på nästa start och att ungen måste vara bäst. ”Så att mamma och pappa kan vara stolta? Har jag missuppfattat allting eller? Tävljar barnen bara för att föräldrarna vill det? För att dom skall ha något att skryta med? Jag trodde att man som förälder skulle lyssna på vad barnen ville. Tydligen verkar det som jag har fel.

Som förälder har du huvudansvaret för ditt barn, och dess utveckling. Du har ofta makten och kan på ett mycket direkt sätt styra, påverka och bestämma över ditt barn. Detta gäller särskilt ju yngre barnen är då dom inte riktigt har insett vad som är rätt och fel ännu. Denna makt missbrukas tyvärr av väldigt många föräldrar. Dom skriker och gormar åt dom stackars barnen som står nästan gråtfärdiga på startlinjen i spikskor som dom ibland inte ens behöver, som dom fått för att föräldrarna vill att som skall bli så bra så möjligt så snabbt som möjligt. ”Mitt barn utvecklas inte genom att springa långsamt i ett par gymmaskor...” Den visan är snart utsliten. Faktum är att dom har helt fel för sig. Om du som idrottare är minsta lilla osäker eller rädd blir det ännu värre om du står vid en startlinje där du inte ens vill vara. Med en stöttande och uppmuntrande förälder blir barnet säkrare på sig själv, tycker det är roligare och presterar antagligen även bättre, även utan spikskor...

Många föräldrar skjutsar till och från tävlingsplatserna och sitter under tävlingen och fikar eller pratar med varandra, allt medan barnen själva får plocka fram allting, packa in i bilen, packa av, hålla koll på starttider, pricka av sig, värma upp och hålla koll på upprop. Allt utan att föräldrarna så mycket som ens frågar om dom behöver hjälp. Naturligtvis gäller detta inte alla åldrar, barnen blir faktiskt vuxnare ju äldre de blir och kan ta eget ansvar. Samtidigt måste du som förälder vara lyhörd och se om barnet behöver hjälp eller inte och ändå se till att idrottandet upp till en viss ålder fortfarande mestadels är på lek. Elitnivån behöver ju inte infinna sig när barnet är 12 år gammalt.

Jag hade inte tänkt att dra alla idrottsföräldrar över en kam, men många fastnar tyvärr. Jag kan väl hålla med om att barnen behöver lära sig ta ansvar och så, men där är gränsen nådd. Som förälder är det högst oacceptabelt att lämna sitt barn att får sköta allting helt själv. **Du** har huvudansvaret. **Du** skall finnas till hands och ge en hjälpande hand när det behövs oavsett vad det gäller. **Du** skall stötta och uppmuntra, trösta och ge råd.

Detta problem med föräldrar som låter sina barn vara vuxna, fastän dom kanske inte klarar av det, återfinns nog i så gott som alla sporter. Tyvärr är det ett växande problem. Dagens samhälle kräver nästan att en 7 åring skall kunna ta ansvar för sig själv. Detta är ett tänkande som enligt mig är helt fel. Låt barnen få vara barn så länge så möjligt, ta ditt ansvar och var vuxen. Då kommer dina barn få trevligare minnen av sitt sportande.

Sofie Svensson